

bi Kristusa zate, a mojih oči ti ne bi uzrl nikoli — Iztoče!“

„Torej govori, poslušal bom, za tvojimi besedami pojdem kakor za glasom slavčka.“

„Nocoj se morava ločiti. Jutri ti pošljem blagovest. Grško že govoriš in bereš. Izpoznaš resnico in najdeš ljubezen.“

„Le pošlji, Irena, tisočkrat bom bral, česar so se doteknile tvoje roke. Na srcu bom nosil pod oklepom.“

„Iztok, ti si dober, in luč pride v tvoje srce. Ti bivaš pri Epafroditu?“

„Pri njem, ljubica!“

„Ob morju je njegova vila.“

„Vrtovi, kakor tukaj, se igrajo z valovi.“

„Ko prebereš blagovest, pridem v čolnu ponoči in ti jo razložim.“

„O bogovi, kaj vam dam, da me tako ljubite!“

Iztok je razprostrl roke in objel Ireno, ki je dehtela v neizmerni razburjenosti. Odskočila bi, pa je že gorel poljub na njenih očeh.

Tedaj se je dotaknila Cirila Irene.

„Presvetla, bliža se nam senca! Za grm je utonila!“

Irena je zbežala po stezi proti palači. Visoko gori je utihnila dvorana nimf — skrivnostni pari so begali po vrtovih. Gostje so šli pod milo nebo uživat bakanal...

Trepetaje na vsem telesu je dospela Irena v sobo.

„Kaka senca je bila, Cirila? Govori! Ti nisi bila pozorna dovolj!“

„Presvetla gospodarica, naj umrem, če sem en trenotek zatisnila oči. Ali senca je prišla nenadoma — kakor iz tal.“

„In je nisi spoznala?“

„Rekla bi, da je bila despojna. Njen je prostorček pod pinijo. Da bi se motila!“

„Da bi se motila, nesrečnica! Ume li despojna jezik Slovenov?“

„Ume, kakor Upravda. Naučila se ga je v areni.“

Irena ji je dala znamenje, naj odide. Nato se je ozrla v ikono Kristusa in šepetala:

„Ti veš, da sem čista; ljubim ga, saj ga ljubiš tudi ti...“

V jutro je prejel Epafrodit od evnuha Spiridiona sledeče pismo:

„Najponižnejši sluga javlja tvoji brezmejni dobrotljivosti, da se je snoči tvoj varovanec centurio Iztok sestal z dvorjano Ireno na carskem vrtu.“

Despojna je čula pogovor. Jaz ga nisem razumel, ker sta govorila barbarski. Despojna razume — in zato je njeno lice danes mračno. Naj ti pove, kaj je govoril.

Tvoje svetlosti ponižni sluga

Spiridion.“

Epafrodit je dal sužnju, ki mu je izročil pismo, takoj mošnjiček zlatov za evnuha. Na njegovo lice je pa legla globoka skrb. Prebral je še enkrat pismo in mrmral:

„V pogibel gresta — ona in on. Uniči ju — oba — uniči — prokleta!“

(DALJE).

